

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓDÁLLAMOK
EGYETLEN MAGYARNYELVÜ KÉPES

GYERMEK LAPJA

imbor

K-SAVELYŐ

Megjelenik havonta 3-szor minden hó 10, 20 és 30. án

FŐSZERKESZTŐ:
BENEDEK ELEK

TARTALOM JEGYZÉK:

Benedek Elek: Jövel, jövel, ó szép karácsony!
Móra Ferenc: Márton apó.
Csürös Emília: A tündér.
E-ó. Karácsonyi álmom.
Petrovay Gabriella: Karácsonyi történet.
Varga Éva: Melyik könyv a legkedvesebb olvasmányom?
Elek nagyapó: Zsugori bácsi bünhődése.
Csatnai József: A „boci boci tarka”.
Elek nagyapó: A bor.
Drosnyák János: Karácsonyi imádság.
Tábori Éva: A jószívű hóvirág.
Elek nagyapó üzenetei.
Reitvénymegfejtések.
Fejtrő.
Karácsonyi regénymelléklet:
Benedek Elek: Két kis gyermek és egy kutyácska története (24-oldal).

1928. DECEMBER 20

35

szám

JÖVEL, JÖVEL, Ó SZÉP KARÁCSONY!

Irta: BENEDEK ELEK.

Hallom már, angyal szárnya lebben.
Szívem, mint régen meg-megrebben,
Itt vagy közel!
Itt vagy közel, ó, szép Karácsony.
Rajtad csüng lelkem, semmi másón.
Jövel, jövel!

Jövel, jövel, én várva-várlak,
Még itt se vagy, már áldva-áldlak.
Vidul szívem.
Az ég alatt bárhová térsz be,
Öregszivet gyermekké téssz te
Mindenkiben.

Dió meg alma — más se kellett —
Szegénynek is — oh, erre tellett! —
Volt asztalán
Karácsonyfák nem ragyogtak bár,
Angyalok akkor is voltak már...
De voltak ám!

Jövel, jövel, mint egykor, régen,
Hadd éljen újra gyermekségem
Szép estelét,
Mikor a földet hó megeste,
Dal s mese közt karácsonyeste
Vigan telék.

... Hallom, már angyalszárnya lebben,
Szívem, mint régen, meg-megrebben.
Itt vagy közel.
Itt vagy közel, oh, szép karácsony,
Rajtad csüng lelkem, semmi másón,
Jövel, jövel!

MÁRTON APÓ

Irta: Móra Ferenc.

Márton apó már akkor tudta, hogy még ma valami különös öröm éri, mikor a hajnali harangszó elhessegette a szeméről az álmot. Kár volt bizony érte, mert nagyon szép álom volt. A kis unokáját látta, a Gyúrka gyermeket, ahogy a bárányfelhőket őrizte az égi mezőkön. Persze alig ismert a lelkemre, mert angyalkának volt öltözve. Bezzeg ráismert őrá a fióka, még a szárnyát is összecsatlantotta örömeiben:

— Kend-e az, lelkem öregapó, vagy csak a lelke?

— Én ám, angyalka, csókolom a szárnyad hegyét, de nem igen tudom még idefönt a járást.

— No majd utbaigazítom én kelmedet, csak azt mondja meg, mi járatban van. — nevetett a szeme az angyalkának.

— Én bizony a kis unokámat keresem, akit az ősszel vett magához az Isten. — emelte meg a kalapját Márton apó könnyeborult szemmel.

Abban a percben kondult meg a hajnali harang és Márton apónak kipattant a szeme.

— Hej, de kár, hogy csak álom volt. — vetette föl a szemét az égre, hát uramfia, lát ám a feje fölött egy fehérbodru felhőbárányt, de még az angyalka is ott mosolygott a hátán.

— Nini, hiszen ez a Gyúrka gyerek, csak most ismerem meg. — dörzsölte meg a szemét az öreg ember, de mire egészen kijózanódott az álmából, már akkor nyoma se volt az égen se gyerekeknek, se bárányoknak.

— Mindegy az, azért mégis csak valami kü-

lönös öröm ér engem még ma, — gondolkozott el s már akkor ott is állt előtte a nagybajuszu Vendel hajdu.

— Az ispán ur sürgősen hivatja kendet. — mondotta mogorván.

— Az ispán ur? — ragyogott föl a szeme Márton apónak. — No, mondtam én, ebből lesz az a nagy öröm!

Az lett biz abból, hogy az ispán ur nagyon haragosan lehordta szegény Márton apót.

— Kend a csősz a galambosi határban? — szögezte rá a szurós szemét.

— Nem egészen, tekintetes uram, nem egészen. — mondta szerénykedve az öreg csősz. —

Ketten őrizzük a galambosi határt.

— Hogy-hogy?

— Én, meg a Vigyázz kutya.

— No hát ketten is nagyon rosszul őrzik kendet. — toporzékolt a tekintetes ur. — Tegnap is libákat láttam a repcében. A buza is mind össze van nyomazva.

— Az lehet, — bölintott Márton apó. — Mindig mondom én, hogy van a jószágnak magához való esze. Oda mén, ahol jobbat talál.

— De kendet azért tartja az uraság, hogy oda ne menjen! — vörösödött az indulat is ispán ur képén. — Zálogot kell venni az idegen jószágból, ha a tilosban éri kend. Érti-e kend?

— Érttem, uram, érttem. — ingatta fehér fejét megfélemlelve az öreg csősz.

— No, azért mondom. — fujt nagyon az is-

pán ur — ha még egyszer panaszt hallok kendre a légyszívüségé miatt, akkor föl is ut, le is ut.

Szegény Márton apó már kint járt a galambosi határban, de még akkor is hullott a könnye. Ó, hogy ilyen csufság érte az ő öreg fejét! No, majd megmutatja ő, hogy meg tudja keményíteni a szívét. Meg ő. Még a tulajdon unokáját is megzálogolná, ha a tilosban kapná!

Megint megszeppent egy kicsit, ahogy az unokája az eszébe jutott. Szépen kitervelte már ő magában, hogy ha majd ő is fölkerül az égi mezőkre, megkéri a jó Istent, hogy csősznek tegye meg odafönt is, mert ebben a mesterségben ő nagyon ki van tanulva. Az ám, de hátha megtudja a jó Isten, hogy ő milyen légyszívü? No, hát nem lesz az többet, de nem ám! Majd megmutatja ő, csak találjon még egyszer idegen jószágot az uraság földjén!

— Ahol ni, mozog is már valami a buzában! — dobbant nagyot a szíve.

No, el is kapta a fejét mingyárt, hogy semmit se lásson. De már a fülét be nem dughatta a kolompzó elül.

— Hiába, na, ami regula, regula, — sóhajtott el magát s befordult a buza közé.

Nagyokat dobbantott, még a tenyerét is összecsatlantotta, mintha madarat hessegetne.

— Hátha erre megriád a jószág! — gondolta magában reménykedve.

De bizony hiába reménykedett. Három báránka nyugodtan ropogtatta a gvöngye buzaszárát, kis pásztoruk pedig hanyattfekve aludt mellettük. Szelidképü, szöke fiucska volt. Márton apónak megrebent az öreg szemé, ahogy odahajolt föléje.

— Ejnye, hejnye! — csóválta a fejét. — Legalább a kalapját a szemére huzta volna a bolondka!

Az ám, de a bolondkának nem volt kalapja. Márton apó a maga nagy tasla kalapját teszi rá a kipirult kis orcára.

— Hogy el ne süsse a nap a bolondkát, — motyogta szánakozva.

Aztán szép csöndesen kiterelte a három báránkát a dülötra, megmutatta nekik, hol legkövérebb a papsajt-füvecske, aztán lehevert melléjük.

— A zálogot legeltetni kell, — magyarázta magának.

A báránkák nyilván semmit se tudtak róla, hogy ők most zálogok, mert nagyon vigan legelgettek s kigömbölyödtek, mint a duda.

— A zálogot meg kell itatni, — parancsolt magára a szigorú öreg csősz s lehajtott a három báránkát az érre.

Éppen visszafelé terelgette őket, amikor a fiucska kiballagott a buzából. Nevetett a kék szemé, de egy kis ijedtség is ott settenkedett a sarkában.

— Adjon Isten, Márton apó, — emelte meg a Márton apó kalapját.

— Ohó, — toppantott haragosan a csősz a botjával, — hát így vigyázol te a jószágra? Hát ha róka lakik a nádban?

— Megfogtam volna már én azt régen! — villant föl a gyerek szemé.

— Ugy, hát olyan nagy legény vagy te? — nézett keményen Márton apó. — No hát akkor ide hallgass! Most ezek a bárányok zálogban vannak, érted-e? Ki kell őket váltanod. Adok neked egy találós kérdést. Ha kitalálod, akkor visszakapod a bárányaid. Érted-e?

— Igenis, — mondta sirásra pittyedt szájjal a gyerek.

— Hát mi az, aminek egy csepp füle sincs, de ha a felét elveszed, csak a füle marad? No, ezt mondd meg, ha te olyan nagy legény vagy!

— Hát a fülemüle, Márton apó. — nevette el magát a gyerek.

— No, ezt már szeretem, — enyhült meg a Márton apó szigorú képe s azzal ment tovább, idegen jószágot keresni a tilosban, hogy ne legyen oka panaszra az ispán urnak.

Kár, hogy föl nem nézett az égre. Fehérbodru felhőbárányokon angyalkák tapsikoltak feléje és szép fehér fejére csókokat dobáltak.

(Szeged.)

Galgóczi magántanfolyam

Teljes anyagi felelősség
mellett előkészít közép-
iskolai magánvizsgákra
és érettségire.

BUDAPEST,
VIII. Mária
Terézia-tér 3.

Hizókura
Téli sport
Egész éven át nyitva!

HORN

GYERMEKOTTHON

TATRANSKÁ LOMNICA

MAGAS TÁTRA, C. S. R.

Magaslat
událto e) ide-
ges, feltáplálás szo
ruló, vérszegény és
gyenge gyerme-
kek részére

HORN J. IGAZGATÓ

A TÜNDÉR

Esperantoul írta: Dr. L. Zamenhof.
Fordította: Csürös Emilia.

Egy özvegy asszonynak két leánya volt. A nagyobbik annyira hasonlított édesanyjához arcban is, természetben is, hogy aki őt látta, azt hitte, hogy anyját látja. Mindketten kellemetlen, gógós fehérnépek voltak, akikkel együtt élni igen nehéz dolog volt. A kisebbik leány jószágban és szerénységben egészen az édes apja volt és amellett oly szép is, hogy alig lehetett párját találni.

Mínthogy mindenki azt szereti jobban, aki hozzá hasonlít, az anya az idősebb leányát kedvelte inkább, a kicsivel pedig igen gonoszul bánt. Neki csak a konyhában volt szabad ennie, és szünet nélkül kellett dolgoznia. Többek között ennek a szerencsétlen kislánynak mindennap egy mészze levő kútból kellett vizet hoznia egy igen nagy kancsóval.

Egy izben, amikor a kútnál volt, arrament egy szegény asszony és vizet kért.

— Szívesen, nénikém! — mondta a szép kislány és kiöntötte korsója tartalmát, hogy firsebb vizet merítsen. Fel is segítette szájához a kancsót, hogy könnyebben ihasson belőle az öreg asszony. Amikor ez szomját eloltotta, így szólt a leánykához:

— Te olvan szép, jó és szerény vagy, hogy én meg akarlak ajándékozni. (Mert tündér volt az öreg asszony, aki kedve szerinti alakot vett magára, hogy próbára tegye az embereket) — Azzal ajándékozlak meg, hogy minden szó, amit a szádon kiejtesz, virággá, vagy drágakövé válik.

Amikor a kislány hazaért, azzal támadt reá anyja, hogy miért jön ilyen későn?

— Bocsáss meg, anvám, — szólt a szerencsétlen leányka — hogy ilyen sokáig maradtam... Amint kiejtette ezeket a szavakat, három rózsá, három gyöngyszem és három gyémánt hullott ki a szájából.

— Mit látok? — kérde nagy csodálkozással az anya. — A szádból virágok, gyöngyök és drágakövek hullanak, gyermekem! (Első eset volt, hogy gyermekének szólította a kislányt.) Hogy történt ez, mitől van ez?

A kislány őszintén elmondta, mi történt, miközben igen sok drága kő hullott a szájából.

— Ha ez így van, — el kell oda küldjem az én leányomat is! Mariška, gyere, nézd csak, mi hull a hugod szájából, amikor beszélsz? Nem akarod te is ezt? Csak a kúthoz kell menned és vizet huznod. Ha pedig egy szegény asszony vizet kér, udvariasan adjál neki.

— Szép lenne! — felelte a nagyobbik leány. — Hogy én menjek a kúthoz!

— Én akarom, hogy menj! parancsolta az anya. — És indulni azonnal!

Igy aztán elindult, de kiválasztotta a leg-

szébb ezüst korsót, azt vette a kezébe. Amikor a kúthoz ért, egy igen gazdag öltözötű hölgyet látott az erdő felől jönni, aki vizet kért tőle. (Ugyancsak a tegnapi tündér volt, de most hercegnőnek öltözve.)

De a leány gorombán felelt:

— Tán bizony azt hiszed, én azért jöttem ide, hogy minden erre felé járó naccságát meg-itassak? Egyébert sem hoztam ki az ezüst korsómat. Meríts magadnak vizet, ha inni akarsz!

— Te nem vagy udvarias, — mondta a tündér harag nélkül, — de amiért ilyen szolgálatkész voltál én megajándékozlak valamivel. Ha beszélsz, minden szavad után kigyó és béka hulljon a szádból!

Amikor anyja hazaközeledni látta, messziről kiáltotta felé:

— Nos, leányom?

— Igen, anyám! — felelt az udvariatlan leány, és kihullott szájából egy kigyó és egy béka

— Nagy ég! Mit látok? kiáltott az asszony.

— Ebben is a hiba! — És feléje szaladt, hogy megverje. De a szerencsétlen leányka elmenekült és elbujdosott egy távoli erdőbe. Egyszer a király fia hazatérve a vadászból meglátta őt és megkérdezte tőle, mit csinál itt teljesen egyedül és miért sir?

— Jaj nekem, uram, — az édes anyám elüldözött otthonról.

Amikor a királyfi azt látta, hogy beszéd közben gyöngyök és gyémántok hullanak a szájából, megkérdezte tőle, hogy történik ez?

A leányka elmondta az egész esetet, mire a királyfi elhatározta, hogy kastélyába viszi és feleségül veszi.

Nővére azonban igen rosszul járt. Tiszta, rendszerető anyja elkergette. A szerencsétlen sokat bolyongott a világban, de senkit sem talált, aki befogadta volna. Ugy halt meg elhagyatva az erdőben.

(Kolozsvár.)

Mit muzsikál holnap a Rádió? Teljes rádió műsört közöl hétről-hétre a *Radio Welt*. Ez az újság hétről-hétre a teljes műsoron felül minden rádió birtokost érdeklő cikkeket és közleményeket is tartalmaz. A legelterjedtebb rádió szaklap. Negyedévi előfizetési díja 287 lei és a pénz előzetes beküldése ellenében szállítja a CIMBORA kiadóhivatala.

KARÁCSONYÉJI ÁLOM

Jó reggelt, jó reggelt, édes jó anyám!
 Angyalorcoddal hajolj le rcám.
 Hadd ölelje'ek, hadd esókoljalak.
 Kicsi karommal átkaroljalak!
 Tudod, ma éjjel hol, merre jártam?
 Hiszed, nem hiszed: a mennyországban.
 Láttam ott angyalt, százat, ezeret,

Talán még több is volt ott, ugy lehet.
 Ha láttad volna! Készültek éppen.
 Hogy összeszedjék mind, mi az égben
 Játék vala. S hej, mennyi volt!
 Az égbolt
 S inte leszakadt alatta,
 S az angyalok egy pillanatra

E sok játékot összeszedték,
 Hátukra vették.
 Aztán — huss! lebbent a szárnyuk,
 S szálltak a födre, én utánuk,
 Aztán — aztán — felébredék...
 Ugy-e szép álom? — Oh, de szép!

E.—ó.

KARÁCSONYI TÖRTÉNET

I r t a :

PETROVAY GABRIELLA

Nagy, csillagalaku pelyhekben hullt a hó. Hullt, hullt csendesen és lassan eltakart mindent. A háztetőkön és a fákon vastag megfagyott hó-takaró csillogott. Már szürkülni kezdett. Itt-ott mint egy csillag gyúlt ki egy-egy lámpa. Halvány fényel kigyultak az ég csillagai is, s az ég alján már ott derengett a Hold ezüstös sarlója.

Karácsony szombatja volt.

Az uccákon meleg télikabátjukban is didergő emberek jöttek-mentek. Egyik üzletbe ment be, a másik pedig csomagokkal megrakodva sietett haza, a jó meleg szobába, családjá körébe.

Csak egy valaki állt ott félig megfagyva, egyedül. A kis koldusleány. Reggel óta állt már ott vékony, rongyos kis kabátjában és elszakadt cipőjében. Állt és várt.

A jó emberekre várt, akik majd megkönyörülnek rajta és üres tenyerébe dobnak egy-két fillért. De ilyen könyörületes ember nem jött. Hiába volt a szeretet ünnepének a szombatja, az a nap, amelyen a szegényeken és elhagyottakon minden jó lélek segíteni szokott. Reggel óta hiába nyújtotta lilás kezét könyörgőn az emberek felé, azok észre sem vették. Az embereknek most dolguk volt és érzéktelenül haladtak el mellette. Pedig ha minden huszadik csak egy lejt adott volna, most már haza mehetne és talán-talán megkapná azt a meleg teát is, amit a mostohája ígért neki, ha pénzt visz haza és amiben neki oly ritkán van része. De az emberek nem adtak. Pedig mi lett volna nekik az az egy lej, amikor cukorra és játéokra sok százast adnak ki. A gyermek már alig állt a lábán. Mi lesz vele? Hogy menjen haza üres kézzel, amikor otthon a mostohája sok-sok pénzt vár. És ha haza megy, mit fog az vele csinálni?

„Oh, milyen jó volna meghalni és ott kinn fekvődni a temetőben, anyám mellett!” zokogta a kislány és az arcán könnyecseppek gördültek alá. Milyen jók voltak ezek a forró könnyek! Hogy felmelegítették a hidegtől dermedt kezét és arcát!

Az uccákon már nem volt olyan nagy a forgalom. Az üzletek sorra lehúzták redőnyeiket csak egy-kettő volt még nyitva. Ezekben még vevők voltak. A kislány vánszorogva ment el egy ilyen üzletig. Gondolta, majd bemegy és kér valamit. Az ajtón át látta, hogy sokan vannak benn. Nem akart olyan sok ember közé bemenni, hanem megállt künn és várta, hogy egy-ketten

kijöjjenek. Először két hölgy jött ki, meleg bunda volt rajtuk és a kezükben sok csomag. A leányka feléjük nyújtotta kezét.

— Szegényke, — mondták rideg hangon és elsiettek. Aztán egy bundás ur jött ki, de az is csak megnézte a koldusgyereket és tovább ment. Aztán még jöttek sokan, de ő nem tudta, hogy kik. Kezét mereven tartotta előre és szeme csak egy pontot látott: üres tenyerét. Már nem tudta, hogy mi történik körülötte: már szinte összerogyott, amikor egyszerre csak valami meleget érzett a hátán. Mintha valaki ráterített volna valamit: Felnézett és egy jóságos arc hajolt föléje. Ez a szeretetteljes arc úgy hasonlított egy archoz, amelyre ő már csak homályosan emlékszik: az édesanyja arcához. Az, aki ott mellette állt és oly szeretettel nézett rá, mint egykor az anyja, öreg, szegényesen öltözött asszony volt.

Ő terített a kisleány vállára egy meleg kendőt.

— Gyere, — mondta a leánykának és kéz a kézben megindultak.

Szólanul mentek végig a már teljesen kihalt uccákon. Lábuk alatt ropogott a megfagyott hó és fejük fölé csillagos ég borult. A Hold pazarul szórta ezüstös fényét a csendes, havas tájra.

Egy-egy házból vidám gyermekzsivaj hallatszott ki. Itt már megjött az angyal.

Vége már egészen a külvárosban, egy alacsony kerítésű ház előtt megálltak. Az öreg asszony kinyitotta a kaput és előre ment, kinyitotta a szoba ajtaját és intett a leánykának, hogy menjen be. A szobában sötét volt, csak a már-már kialvófélben levő tűz világított. Az asszony meggyújtotta a lámpát és a leányka körül nézett. Szeme rögtön az ágy felett függő képen akadt meg. A rámából egy kedves leányka mosolygott rá.

— Kinek a képe? kérdezte a gyermek a képre mutatva.

— Az a kép az én meghalt kisleányom képe, felelt az öreg néni. Már rég, hogy meghalt és azóta egyedül és szomorúan tengetem az életemet. Mindég keresem egy leánykát, akivel megosszom szegénységemet és aki pótolná őt. De máig hiába keresem, nem találtam. Ma este, amikor téged megláttalak, úgy éreztem, hogy te pótolni fogod őt és ide hoztalak s itt is tartalak, légy az én kisleányom. Szegényesen, de boldogan fogunk itt élni, mint ahogy vele éltünk, mert a boldogsághoz nem gazdagság, hanem szeretet kell.

... Ez történt egy este, a szeretet ünnepén.

(Kolozsvár.)

MELYIK KÖNYV A LEGKEDVESEBB OLVASMÁNYOM? *

AZ I. DIJAL JUTALMAZOTT PÁLYAMUNKA

Már igen sok könyvet olvastam, s nekem bizony nehéz választani a szebbnél-szebb olvasmányok közül. Gondolatban átfutom kis könyvespolcom. Sok kedves, bájos vagy esetleg szomorutörténet áll itt. Egyszer csak megállok egy könyv előtt, melynek címe: „Katalin“. Benedek Elek írta. Gondolkozhatom-e sokáig? Nem, nem éről fogok írni az én forrón szeretett „Cimborá“-m pályázatára.

Az előkelő családból származó Katalin, édesanyja halálával gazdag, de közönséges mostohát kapott, kit apja csak azért vett feleségül, hogy adóssággal megterhelt birtokát megmenthesse. De csalódott, mert az aszszony a kastélyt saját gyermekeinek szerezte meg és az árvákkal rosszul bánt. Katalin nem tudta elviselni, hogy kegyelemkenyéren éljen, ezért egy este elhagyta a szülői házat és Pestre ment, hol már másnap alkalmazást kapott egy varró műhelyben. Ezután fáradhatatlanul dolgozott. Még éjjel is folyton varrógépe felé hajolva. Pár év múlva testvéreit is magához vette és nekik egy puha, meleg otthont szerzett, hol boldogan élt a kls család. Katalin azon önfeláldozó munkában, melyet testvérei boldogulásáért folytatott, eltemette gyermekkori álmait, szerelmét is. Egész életét testvéreinek szentelte, és azok boldogságában ő is boldognak érezte magát. Ez a gyönyörű könyv azért tetszik nekem olyan nagyon, mert ezt a történetet az életből állította élénk Elek Nagyapó. Nincs benne semmi szépítés és olyan élet-hűen rajzolja élénk az önfeláldozás példáját, hogy valamennyien magunk előtt látjuk a sok dologtól megápadt, a hajlongástól kissé meggyömbült leányalakat, amint testvérei körében varr a halványtényű petroleum lámpa

mellett. A szépségét eldobta magától, szeméit megrontotta, álmait szertefoszlni hagyta, mind csak azért, hogy testvéreit boldognak, megelégedettnek lássa.

Azt hiszem, hogy igazam van akkor, midőn „Katalin“-t a legszebb ifjusági regénynek tekintem, mert ilyen őnzetlen szeretetről még nem olvastam sohasem.

Mezőtur, 1928. X. 26.-án.

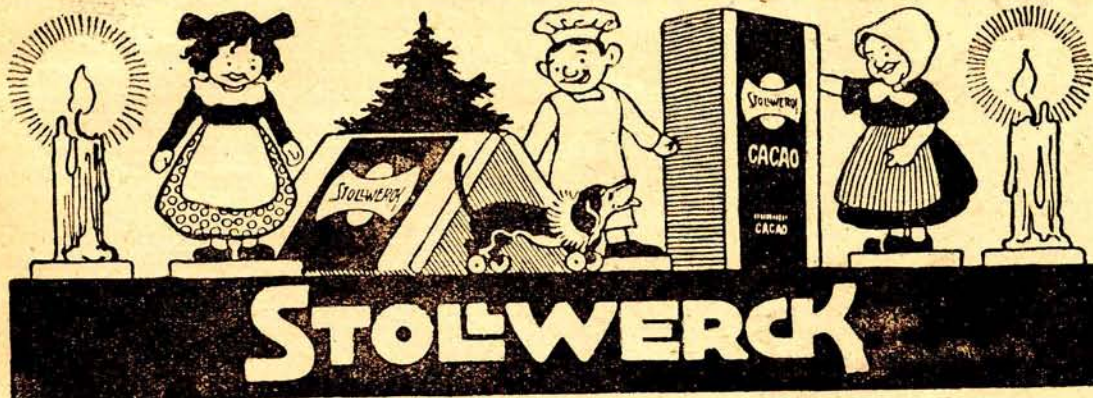
VARGA ÉVA.

* Amint azt a pályázati feltételekben is közöltem, a pályázat nyertesének munkáit a Cimborában is közreadjuk. Ime, a legjobb pályázatunk, amely dicséretére válik írójának.

A kiadó bácsi.

A régi római és görög kor művészetét minden diák ismeri. A görög művészek alkotásai halhatatlanok maradnak minden időkn át. A legszebb görög szobrászati alkotásokat gyűjti egy kötetbe a „GRIECHISCHE BILDWERKE“ című könyv, amelyet mindössze 118.— leinak előzetes beküldése ellenében a Cimborá kiadóhivatala szállít.

30 lei és 10 baniba kerül havonta édes anyátoknak, nagy leány testvéreteknek Németország legötletesebb kézimunka újságja, a „Frauen-Fleiss“. Rengeteg kép és ötlet. Az anyagra másolható mintarajz és nyomott sablon mellékletekkel fél évi ára 185.— lei. A pénz előzetes beküldése ellenében szállítja a Cimborá kiadóhivatala.

„ÉP OLYAN JÓ EZ IS!“

szokták mondani Nektek s ha valódi STOLLWERCK-féle TEJKARAMELLÁT kértek, mégis mást adnak helyette! De jegyez étek meg jól magatoknak:

CSAK A STOLLWERCK FELÍRÁSÚ TEJKARAMELLA A VALÓDI ÉS EZ A LEGJOBB!

Követeljétek tehát mindenütt és ne fogadjatok el mást helyette!

Zsugori bácsi bűnhődése,

AVAGY:

hogy lett a nehéz táskából még nehezebb?

Ücsike levele. —

Amint tetszik tudni, édes nagyapóka lelkem, a kisbaczoni nyaralás után egyenest Stáncki néni rózsadombi kertjét szerencsétlenül, s amíg lehullott az első hó, itt őszöltem. (Ha lehet nyaralni, mért ne lehetne őszölni?) Azt is tetszik tudni, hogy én már negyedik gimnázista vagyok, rengeteg sok a lecke s hát még a magán órák: zongora, francia, vivás stb., stb., bizony nadselü gondolatok termelésére nemigen jut idő. De jó az Isten, s ha én nem termelhetek nadselü gondolatot, néha-néha tanuja vagyok a mások nadselü gondolatainak, s persze, hogy mindjárt a Cimbora unokákra gondolok: amit láttam, birül adom nekik.

Forró meleg nyárra emlékeztető őszi napon egy cylinder kalapos bácsi ballagott a kertünk mellett. Jó nagy utazótáska volt a kezében: köny-

nyü volt eltalálnom, hogy a vasut felé igyekszik. Honnét, honnét nem, mintha égből poty-

tyant volna le, a cylinder kalapos bácsi mellett teremt egy apró emberke, hogy ne mondjam: apró csirkefogó. Hallom, amint mondja: Naccsás ur! Naccsás ur! Tessék ideadni azt a táskát. Ne tessék cipelni! Elviszem ötven fillérért.

— Takarodj, te csirkefogó! Azt hiszed, loptom a pénzt?!

— Dehogynem hiszem, mondta a gyerek. Hát csak tessék, izzadjon tovább.

Mert csakugyan izzadott zsugori bácsi. Elég az, hogy egy darabig még cipelte a táskát, aztán letette s törülgette verejtékező arcát, közben meg előbbre lépett két-három lépést. Hiszen, csak ez kellett a kis csibésznek, uccu, ott termett, a táskát szétnyitotta s egy nagy követ behengerített. — No, most, cipeld, gondolta magában.

Hát fel is emelte zsugori bácsi, de alig lépett egy-két lépést, nagyot nyögött, aztán megállt s leeresztette a táskát.

— No, de ilyet még nem láttam, morgott zsugori bácsi, hogy egyszerre így megnehezdedjék a táskák!

— Persze, hogy ott termett a kis csibész.

— Tessék ide adni nagysás ur, mit kinlódik velem!

— No, jó. Mennyiért hozod el a déli vasutig?

— Déli vasutig? Tyühh, az messze van ám. Ide egy pengőt s viszem.

Zsugori bácsit majd megütölte a guta.

— Mit? Egy pengőt! Mit gondoltál?!

— Azt, hogy azon alól nem cipelem.

Legalább egy félóráig alkudoztak, aztán

vége megegyeztek 50 fillérben, s zsugori bácsi átadta a táskát: Nesze!

Boldogan indult előre zsugori bácsi, hátra sem nézett: nyugodt volt affelől, hogy a kis esibész nem szalad el a nehéz táskával.

Hát, nem is szaladt el, hanem szépen szétnyitotta a táskát s kidobta belőle a követ, s vigfüttyszóval követte zsugori bácsit.

Igy volt, vége volt, igaz volt, édes nagyapóka lelkem, de már azt nem kívánom, hogy holnap zsugori bácsi legyen a vendége. Nem is lesz, nyugodt lehet erről, mert tetszik tudni, a déli vasút azért déli, hogy délre menjen, Kisbaczon pedig Kelet felé van, s hajh, oly messze! Hiszen, ha szárnyam volna, nagyapó lelkem! Oda repültem volna, s szóval mondanám el e történetkét.

A másolat hitelül:
Elek nagyapó.

Gyermekek

ÉLVEZETTEL
SZEDIK A JÓ-
IZÚ

KOPROL

CSOKOLÁDÉ
HASHAJTÓ!

Ingyen mintát készséggel küld

„Gea“-Kramer Laboratorium,
Timișoara

A 'BOCI, BOCI TARKA'

Irta: CSATKAI JÓZSEF.

Vigan cörpelték a tücskök, a margarétavirágok díszes fejükkel helyesősen bólogattak. Unnapi hangulat uralkodott a mezőn. A nap lenyugodni készült. A sárga boglárkák s a pirosló százsorszépék becsukták virágaikat. Egy-egy elkésett lepke ugyancsak nyugtalanul röpült ide-oda, nyilván szállást keresett éjszakára. A fülemile és a poszáta a tavasz himnuszát zengte lelkes áhítattal. Az ilju pásztor elégedetlenül hallgatta az éneket s a természet szépségei nem akarták betölteni a lelkét. Többet akart, egyebet akart. „Miért nem értem, hogy mit énekelnek? Miért van annyi titokzatosság mindöb-ben?“ gondolta magában. Nemrég valaki azt mondta neki, hogy éjszaka lehull a titokról a látyol, akkor megszűnik minden rejtély. Akkor eljö a tündérek órája. Emberek előtt sohasem mutatkoznak, mert oly finomak, tiszták és tökéletesek, hogy még az emberi szem nézése is elhomályosítja őket. Azontán éjjel, az erdő mélyén egy kis tisztáson megjelennek és majálisoznak.

Istók, a pásztorlegény, régóta vágyódott arra, hogy ezt a majálist meglesse. Sajnos, képtelen volt virrasztani. Amikor leküdt, akármit tett, egy-két perc alatt el-

nyomta az álom. Néha próbált számolni, de alig számolt tizig, már horkolt vigan. Máskor nagy vizre gondolt, mintha csónakázna, ámde oly ringatóan himbálta a képzelt csónak, hogy csakhamar az álom vizein evezett.

Egyik délelőtt tanácsot kért a pipacsól. A virágok szerették Istókot, mert sohse bántotta őket. Ezért a pipacs jó tanácsot adott: — Harapj le egy szirmot virágból délután, ettől elálmosodol, fekédj le a vadrózsabokor alá s ott aludni fogsz késő estig. Amikor felébredsz, már nem leszel álmos, de a csillagok már lent lesznek az égen. Akkor óvatosan lopózz ki az erdőbe s várd meg a tündéretket. De jól elrejtőzz a bokrok között, nehogy észrevegyenek.

Istók megfogadta a jó tanácsot és aszerint cselekedett. Evett a pipacsból s délután a bódító álom csakugyan elnyomta. Este amikor felébredt, semmi álmoságot nem érzett. A hold előtt ezüstszegélyű felhők játszóttak fogócskát. Néha egészen eltakarta a holdat egy-egy pihenő felhőske, úgy látszik, a hold volt a „cél“. Az erdő fölött gyönyörű muzsika hangjait hozta a szellő. Istók pedig sietett az erdőbe lábujjhegyen, óvatosan, lassan.

tott igyekvéssel hatolt előre. Egy vastag látörzs mögött hírtelen meg kellett állnia. Előtte volt a holdsütötte tisztás, melyen bővölő zenére táncoltak a tündérek. Habféhér ruhájuk és aranszöke hajuk olyan szépen lengett, hogy az maga is muzsika volt. Oly könnyűek és sulytalanok voltak, hogy nyomuk se maradt a pázsiton. De nini! abbahagyják a táncot, mert jön a királynő. Szépek közt a legszebb. Fején virágkorona s azon harmatgyémántok vannak. A királynő kezében arany mérleg, azzal méri meg a tündéreket. Ha valamelyiknek sulya van, annak a jele, hogy aznap rossz lát tett a tűzre s ezért büntetést kap. Istók lélegzetviasszafojtva leste. A mérleg mutatta meg csak igazán, milyen könnyűek a tündérek. Könnyebbek, mint a gyík, könnyebbek, mint a lepke, könnyebbek, mint a harmatcsepp. De ki méri meg a tündérkirálynőt? Istók vágyódva gondolt arra, hogy mily jó lenne, ha ő mérhetné a királynőt, csak hogy nem mérleggel, hanem öléb karjaival. Amde a királynő e pillanatban megharagudott. Egyik tündér könnyebb volt ugyan, mint a lepke, de nehezebb volt, mint egy gombostű.

— Már megint többet nyalakodtál a virágmézből, mint amennyit szabad lett volna? Büntetésül egy óra hosszat nem szabad táncolnod!

A rajtakapott kis tündér bánatában az ujját kezdte szopni, pedig hát mennyi egy tündéróra? Mint nekünk egy perc. Istók észre sem vette, hogy egy kissé előbbre lépett, egyenesen egy szárártóvisre. Feljajdulva előre esett, egyenesen a tündérek közé. Volt nagy riadalom a tündérek között, sikoltozva szaladtak széjjel. A szépséges királynő egyenesen Istók karjai közé szaladt. Több se kellett Istóknak, egy cuppanós csókot nyomott a királynő tejarcára. A királynő gyorsan kisiklott Istók karjai közül, de nem futott el, sőt a többi tündéreket is visszahívta. Igazságot akart tenni. Az ítéletet hamar kimondták: a tündérek szigorúan megtiltják, hogy éjszakai majálisukat emberfia zavarja, a tündérkirálynő a rajta

esett, egyenesen a tündérek közé. Volt nagy riadalom a tündérek és a szöcskék uj nótára. Ezzel aztán már megszűntek Istókat.

Hajnalodott s a mezőn a tücskök vigan hegedűiték már: „Mégis huncut a német!” A szöcskék pedig érzéssel kontráztak hozzá. Istók meg így szólott hozzájuk:

Halljátok-e zenészek,
Tücsök-szöcske legények!
Nagyon elavult az ének.
A „Mégis huncut a német”.
Sokkal szebb a boci tarka.
Bár nincs se füle se farka.

A tücskök és a szöcskék egy-egy pillanatra elhallgattak, ekkor Istók érzéssel elkezdte a Boci tarkát dudolni. De végig se dudolta, a tücsökdalárda belevágta, hogy mégis huncut a német.

— Nem ugy van az, ostoba népség! FigyeljeteK ide csak: bo-ci, bo-ci, tar-ka. Próbáljátok meg, no, ügyetlenek!

A tücskök csak a régi nótát fújták, a szöcskék nem különben. Istók pedig késő estig vesződött velük, egy hang nem sok, de az új nótából annyira se tudta őket megtanítani. Kimerülten rogyott le s elnyomta az álom egyszere.

Reggel olyan kábult volt a feje, hogy nem tudta: álmodta-e vagy tényleg át is élte a tündéri bál élményeit. Odakiáltott hát a tücsköknek, szöcskéknek: — Tudjátok-e már a Boci-boci tarkát? Biz azok értelmetlenül cirpelték, nem hasonlított az énekük a Mégis huncut a német dalamához sem, olyasvalamit énekelnek, amire mifelénk azt mondják: se füle se farka.

Istók azóta sem találkozott a tündérekkel, de most sem tudja szegény, hogy élménye álom volt-e vagy való?

(Szombathely.)

A BOR

Apró unokáinak meséli: Elek nagyapó.

Volt egyszer egy gazdag ember. Pincéjében hordószámra állott a jobbnál jobb, finomabbnál finomabb bor, de volt is miatta tenger bosszúsága. Ahány inasa volt, az mind erősen szerette a bort, s akárhogy vigyázott, bezzeg, hogy mindig a legfinomabb borait dözsmálták meg. Sokat tündődött magában a gazdag ember, hogy s mint segítsen ezen. Aki barátja csak hozzájött, mindtől azt tudakolta, nem tudna-e olyan inasról, aki a bort nem szereti? Még jobb volna olyan, aki hírből sem ismeri.

— No, várj, mondotta egyik barátja, majd küldök én hozzád három embert, azok tán hírből sem ismerik a bort.

Másnap csakugyan jelentkezett három legény. A gazdag ember sorba szólította be magához. Az asztalon ott állott néhány üveg bor. Amint belépett az első legény, rámutatott egyik üvegre s kérdezte:

— Mi ez?

— Ez uram, tokaji bor.

— Tyü, hát te még azt is tudod, hogy miféle bor? Nagy kőrhely lehetsz te, fiam. Eredj csak Isten hírével, nem fogadlak fel.

Bejött a második legény. A gazdag ember rámutatott egy másik üvegre s kérdezte: mi ez?

— Ez, uram, badacsonyi bor.

— Mit!? Te még azt is tudod, hogy miféle bor ez? No, fiam, mehetsz te is Isten hírével.

Bejött a harmadik legény. Annak mutatott két üveget. Fehér bor volt az egyikben, piros a másikban.

— Mi van ebben a két üvegben?

A legény rábámult nagy bambán s mondta:

— Nem tudom én.

— Áhá, gondolta magában a gazdag ember, ez nekem való inas, olyan buta, mint a sötét éjszaka. De hogy még jobban kipróbálja, elévett

egy pálinkás üveget, s megkérdezte: hát ebben mi van, fiam?

— Nem tudom, uram.

— No, szagold meg.

Oda tartotta a legény orra alá, de ez ekkor is csak azt mondta: nem tudom, uram.

Bezzeg, örült a gazdag ember, hogy ilyen neki való inast kapott. De azért még mindig nem bizott benne teljesen. Történt, hogy a városba kellett mennie. Mielőtt elment volna, mondta az inasnak:

— No, Jancsi (bezzeg, hogy Jancsi volt a neve) én most bemegyek a városba, egyedül maradsz itthon, jól vigyázz mindenre. Nézd, az asztalon van két üveg, nehogy hozzányúlj, mert méregital van mind a kettőben. Értetted-e?

— Értettem, uram, hogyne értettem volna.

Azzal elment a gazdag ember. No, Jancsinak sem kellett több. Ahogy a gazdája kitette a lábát, besurrant a kamarába, ott a szegről lekasztott egy kolbászt. Azután kiment az udvarra, ott nyakon csipett egy csirkét: egy-kettő, kolbászt, csirkét megsütötte, mind egy falásig megette, aztán, hogy meg ne csömörüljön, mind a két üveg „méregitalt” megitta. No, ezt megihatta, mert az egyikben fehér, a másikban piros bor volt. Azzal elvágódott a szoba közepén s aludt, mint a bunda.

Hazajön a gazda, s látja, hogy a két üveg üres, Jancsi meg ott fekszik a földön, tőkrészen. Hej, szörnyü haragra lobbán, jobbról-balról oldalba rugja Jancsit, az meg nagy álmosan fel-tápaszkodik.

— Mit csináltál, te gazember?

— Nem csináltam én semmi egyebet, uram, csak meg akartam halni.

— Hazudsz, gazember, mondjad a valóságot.

— Hát az ugy volt, uram, magyarázta Jancsi, — hogy egyszer csak látom, hogy a kutya szalad egy csirkével. Nosza, utána szaladok, hogy elvegyem tőle. De nem tudtam elvenni s amint nagy búsán jövök vissza, látom, hogy most meg a macska szalad egy nagy kolbással. Uccu, utána, de hiába szaladtam, a macska felmászott egy fára s ott a kolbászt mind egy falásig megette. Hej, Istenem, most mit csináljak? Ha megtudja a gazdám, megöl elevenen. Ej, gondoltam, egy halállal ugyis tartozunk, megiszom a méregitalt. Avval felkaptam azt az üveget, amelyikben a fehér ital volt s egy hajtásra egy cseppig kihajtottam. No, gondoltam, most meghalok. De bizony, nem haltam meg, de sőt inkább olyan virágos kedvem kerékedett, hogy szinte kirugtam a ház oldalát. Hát akkor megpróbálom a másik méregitalt, gondoltam magamban, hátha ez az igazi méreg. Azt is kihajtottam utolsó cseppig. S csak hallja, uram, mi történt! Egyszerre csak elkezdtem szédülni, tántorogni, aztán puff! le-puffantam a földre — s meghaltam!

— No, várj csak, adok én neked meghalást, te korhely gazember, — ordított a gazda, de mire a botját élékereste, Jancsi eltűnt, mint a kámfor. Úthette a nyomát.

Igy volt, vége volt, mese volt.

Ma is él Jancsi, ha meg nem holt.

(Kisbaczon.)

KARÁCSONYI IMÁDSÁG

— Távol a családtól. —

Irta: DROSNYÁK JÁNOS.

Én Istenem, ki égi, földi kincsnek
Hordozod gondját s tudod: hol mi van.
Nyugtasd meg aggó lelkemet, tekintsd meg
Be van-e takarva otthon a fiam?

És ki jelen vagy mindenütt és mindég,
Merre csak vezetted egy parányi lányom,
Karácsony-éj van s ő oly messze innét! —
Bús apja helyett esóköld meg a lányom!

S ki övéért Máriaként szenved,
Tűr, nélkülöz és ágyok mellett posztol,
A hú hitvest, nekem oly drága lelket,
Segítsd meg, áldd meg, mentsd meg a gonosztól.

(Sopron, 1928.)

Amen.

A JÓSZIVŰ HÓVIRÁG

Írta: Pálosi Éva.

Az ibolya ott lent a sötét földben nagyon elunta magát. Hogyne unta volna, hiszen már olyan régen volt az, hogy Ősz anyó álomba ringatta. Rázott rá jó meleg takarót is, a fák sárga-piros leveleit. De azóta az ibolya jól ki-aludta magát és így kezdett sóhajtozni:

— En Istenem, jó Istenem, de unom már ezt a telet, én Istenem, jó Istenem, csak jönne már a kikelet.

Meghallotta ezt a keserves sóhajtozást a hóvirág és így felelt:

— Annyit mondok, jobban nálam, nem unhatod te sem pajtás. Am hiába panaszkodunk, nem használ itt a sóhajlás. Tél apó míg el nem unja, abba nem hagyja a táncot, hiába a könyörgésed, hiába a sóhajlásod.

Felzokogott erre a gyöngyvirág: — Telve illattal minden gyökérszálam, ha tovább kell várni, én azt ki nem állom.

Meghallotta a nefelejt is ezt a keserves panaszkodást és így szólt: — Türelem, türelem, aranyvirágot terem!

De a kis türelmetlenek nem akartak várni. Csak zugolódtak tovább, hogy így, meg úgy, de ők nem bírják ki a hó alatt, a föld mélyében. Elhatározták, hogy kimegy valaki közülük a földszíniére szerencsét próbálni. El is indult a gyöngyvirág, de amint kidugta az orrocskáját, rémulten húzta vissza. — Juj, de hideg van odakint, havasak amott a dombok. Aki kibírja, menjen ki, én inkább itt bent kucorgok! — mondta fázósan. De az ibolya csak nem nyughatott, felkeltette szomszédját, az öreg kikericsét. — Te még bírod, kedves szomszéd, nem unta még el a telet? Mondok egyet, bujunk mi ki, hozzuk el a kikeletet! — Az öreg, böles kikerics hallani sem akart erről a könnyelműségről. — Hová gondolsz te csacsi? Nem bujok én innen ki, Szél urfi szivelen, megfagyasztana hirtelen!

Elment az ibolya sorba a többi virághoz, de bár valamennyi türelmetlen volt, egy sem akart kibujni.

Mit volt mit tenni, bele kellett az ibolyának is nyugodnia abba, hogy meg kell várni, míg eltávozik Tél apó. A virágok hát vártak, vártak, Tél apó meg nem is gondolt arra, ebben az évben, hogy átadja uralmát a tavasz-nak.

Nagy volt a szomorúság a virágok között. A rózsa hajlott derékka esengte a ta-

vaszt, a gyöngyvirág bánatában mind elhullatta gyöngyös virágait, az ibolya türelmetlenségében ott a föld alatt elkezdte ontani illatát, a gólyahir aránya mind barnává vált a sok könnytől, amit hullajtott.

A kis hóvirág úgy érezte, hogy nem bírja tovább nézni kis testvérei bánatát. Egy éjjelen gondolt egy nagyot és elhatározta, hogy kimegy a föld fölé, hogy elkergesse a telet. Nagyon hideg volt odakint és bizony kellett magát biztatnia, hogy el ne fogyjon a mersze. Így biztatgatta magát: — Jujj, de hideg a világ, bujj ki mégis hóvirág. Kergesd csak el a telet, jöjjön már a kikelet!

Hamar kidugta az orrocskáját. bár a szivelen Szél urfi nem kimélte, hanem jó pirosra csipte, de ő nem ijedt meg, hanem bátran törtetett kifelé a hó alól. Meglátta az Északi szél, odaszólt Tél apónak: — Lám, ez a kis szemtelen, csak kibujt nagy hirtelen!

Felelt Tél apó: — Csipd az orrát, csipd neki, míg csak vissza nem viszi!

Azt mondja erre a hóvirág:— Hát csak várjad, lesheted, amíg én visszamegyek!

Csipi a Szél urfi, csipi teljes erővel, de a hóvirág csak nem megy vissza. Fázott ugyan az orrocskája, de a szivét meg melegítette a szeretet, amit kis testvérei iránt érzett. nem akarta, hogy ott senyvedjenek a föld mélyében. A szeretet úgy melegítette, hogy nem fagyott meg, hiába próbált meg mindent a galad Szél urfi. Egyszerre csak belefáradt ám a szél is ebbe a játékba. Nem csoda, hiszen már egész télen egyebet sem tett, csak fujt. Odaszólt Tél apónak: — Edes gazdám, fáradt vagyok, nem bírom tovább a táncot. Gyerünk haza, jöjjön a tavasz, folytassa ő a mulatságot!

Hát amint meghallotta ezt a hóvirág, elkezdte lóbálni kis csengetyüvirágát és rákezdett a tavaszi dalra:

— Telapó aludni ment, mondjunk néki jóéjszakát
Északi széi is vele ment, hogy kipihenje jól magát
Elvitték a hideget, csúf havas tergetet,
Étt a nap jó meegen, jaj de vigan esengetem:
Ekergetem a telet. Megjött a szép kikelet...

Mikor kis testvérei ott a föld alatt meghallották ezt a vig éneket, hamar kibujtak a jó meleg tavaszi napra és elkezdtek levelet, virágot najtani. Lett erre öröm a földön és mindenik virág, a bátor kis hóvirág dicséretét zengte.

Ránkborult a hosszú tél,
 — Hóborított néma éj, —
 A kis gyermek aluszik,
 Fehérpihés ágyacskában
 Játsszi álmodt álmodik:

Zöld erdőről, lágyszellőről,
 Szép virágos, bársony — rétről,
 Méhecskéről, madárdalról
 Minderről, mit nyujt a nyár:
 Ó jójj, ó jójj vissza már!

ELEK NAGYAPÓ ÜZENI:

A levél írás igen fontos szabálya: hol melyik évben, m elyik hónap hányadik napján kelt a levél!

Benedek Zoltán, Nagyvárad. Neány sorból mi mindent tudtam meg! Nemcsak azt, hogy szereted a Cimbora-t, de fel is olvasol belőle Tibinek, aki öt éves, olvasni még nem tud szaválni s nagyon szereti Arany János verseit. Ez már nagy szó, mert a halhatatlan Arany kevés verset írt, apró gyermek valót. Hogy az én verseimet még jobban szereti? No, no, Messze fölöttem száll Arany János, s ha jobban szereti az én verseimet, ennek az a magyarázata, hogy verseim javarészt egyenest a gyermekeknek írtam. A kiadó bácsinak írtam, hogy pótolja a 26. és a 70. számot. — **Benedek Cecilia Éva, Nagyvárad.** Köszönjük a kérdőscet, Évike. Jól van nagyanyó, nagyapó is, leszámítva egy kis hülést, amit, remélhetően rég kihevertem, mire te ezt az üzenetet olvasod. Édesanyudnak levél ment. — **Pálffy Sanyi, Belényes, Ujlak.** Rég nem írtál, de sokat gondoltál reám, s nem lustaság az oka, hogy nem írtál, hanem az, hogy egész nyáron őriztél Babyval öt tehenet, nehogy szüleiteknek szolgát kelljen fogadniok a tehenek mellé. Így viszonzótátok töletek telhetően az éretetek hozott nagy áldozatot. Milyen szép dolgot műveltetek! Ezt bizonyosan beírtátok az angyalok Isten aranykönyvébe. Mi az, amire a nyár végén kellett volna emlékeztetned? Csak elő vele bátran! — **Révay Jancsi, Máramarossgiget.** Fájdalom, érthető, hogy oly rég nem írtál. Átmentél a szomszéd timárhoz, hogy megnézd a kis kutyáját. Ott találtál egy vesszőt s azt el akartad vágni a cservágó gépen. A fogaskerék elkapta a kezedet, egyik ujjadról levitte a körmöt, a másik ujjadat pedig oly mélyen kapta el, hogy az alsó hajtástól egészen levágta azt. Képzem a szüleid rémületét s sem csodálom, hogy édesanyád jobban sírt, mint te. Ez az anyai szív. Hegedülni tanulsz s attól félsz, hogy ezután nem hegedülhetsz, mert egy ujjad rövidebb. Az a kérdés, jobb vagy balkezdeddel történt-e a baleset. Ha jobb kezdeddel: ahogy a tollat megfogtad, megfogdhatod a vonót is. S mert azt írod, hogy ha meggyógyul a kezed, gyakrabban írsz, nyilvánvaló, hogy a jobb kezdedről nyisszent le az a haszontalan gép egy félujjat. Ettől még hegedűművész is lehet belőled. — **Gyökössy Miklóská és Lehelke, Hegyköszáldobágy.** Bégamonostorról átköltöztetek Hegyköszáldobágyra, mert édesapátokat oda választották meg papnak. Közben voltatok Pesten is, ahol sok minden szépet láttatok. Szóval, kedvesen telt el a vakáció. Hát csak írd le, Miklóská, az új lakóhelyeteket is következő leveletekben. Legyen áldás az új fészken s annak minden lakóján! — **Márton Ari és Laci, Arad.** Ejnye, ejnye. Ari, hát te is megvágtd a kezedet s amiatt nem írtál oly sokáig? De Laci bátyád mért nem írt helyetted? A rejtvény sorra kerül. Várom a megígért bővebb levelet, de abban aztán része legyen Lacinak is. — **Takács Lajos, Nagyvárad.** Nem volt pénzed, amiatt nem írtál mostanában. Hát bizony ez megesik nemcsak árva gyermekkel, de olyannal is, kinek apja s anyja él.

Megezik, mert nagy a pénztelenség. Írod, hogy az árva-házba két fiút vettek fel újabban: Ujvárosi Imre az egyik, Leelősi László a másik. Mondd meg nekik, hogy szeretettel látom őket is unokám seregében, s szívesen fogadnám, ha ők is írának. — **Lajtár Rózsika, Kolozsvár.** Levelet is, Rózsika, ne csak megfejtést! — **Hanvay Erzsébet, Csizfűrdő, Csehszlovákia.** Remélem, karácsony ünnepére megkaptad a rendelt könyveket. Róka Piróka levelének helyroigazításával meg vagyok elégedve. — **Szendrei Ferenc, Nagyvárad.** Megsürgöttem a könyvet, eddig bizonyosan megkaptad. Ide jegyzem címedet: Eminescu (Ézredévi emléktér) 28. — **Mihalik Lacika, Rozsnyó, Csehszlovákia.** Intézkedtem, hogy nevedet kijavítsák.

Az október havi rejtvények megfejtése

28. szám. Szótagrejtvény: Sokadalom. Betűrejtvény: Erdély. Pontrejtvény: Venezuela.

29. szám. Kettős pótlórejtvény: Rákóczy — Boesky. Számrejtvény: Gyakorlat teszi a mestert.

30. szám. Kockarejtvény: Tompa Mihály. Pontrejtvény: Rákóczy György. Pótlórejtvény: Fiamnak (Arany János költeményének címe). Betűrejtvény: Napójegyenlőség.

Megfejtettek: Kemény Zsuzsi, Németh Gábor, Jancsó Imre, Szabó Károly, Weisz Frida, Imre Jenő, Ajtay Vilma és Karcsi, Rosmann Tibor, Derzsy Gabriella, Jakabovits Margit és Dezső, Berger Zsófi, Hanvay Erzsébet, Szendrei Ferenc, Millitz Magda, Takács Lajos, Schilling Máriskó, Lajos Mihály, Varga Éva, báró Huszár Monika, Major Lacika, Török Zoltán, Barabás Magdus, Mezey Gyurika, Gyürky Éva, Mártonffy Bandika, Székely Ágnes, Waldmann Terrike és Márta, Steiner Richárd, Mártonffy Bandi, Kemény Zsuzsi, Tolesvai Sárka, Vitályos Micike, Székely Ágnes.

A megfejtők közt 12 könyvet sorsoltunk ki, s Tök-mag király öfelsége Elek nagyapó kalapjából a következők nevét húzta ki: Mártonffy Bandika, Nagyvárad, Major Lacika, Bánffyhunad, Waldmann Tercsike és Márta, Nagyszentmiklós, Mezey Gyurika, Magyarláros, Gyürky Éva, Rozsnyó, Csehszlovákia, báró Huszár Monika, Magyarrogeen, Kemény Zsuzsi, Nagyvárad, Lajos Mihály, Nagyvárad, ref. árvaház, Berger Zsófi, Nagykároly, Tolesvai Sárka, Bánffyhunad, Székely Ágnes, Arad, Steiner Richárd, Nagyvárad.

A november havi rejtvények megfejtése.

31. szám. Pótló rejtvény: vakáció. Pótló rejtvény: Fiamnak (Arany János egyik versének a címe).

32. szám. Kettős pótlórejtvény: Tompa, Jókai. Pótló rejtvény: Szegény asszony imakönyve (Vörösmarty versének címe).

Megfejtettek: Maurik Magda, Döme Ági, György Lacika, Pelcz Mancika, Kopecky József, Karton Nusika, Glüek Bözsi, Gabi (Brassó), Molnár Beatrix, Kovács Sanyi, Derzsy Gabika, Tornallvay Erzsébet, Killner Jutka és Gvurka, Schilling Máriskó, Kasuba Baba, Eszényi Gyula, Szabó László, Varga Etuska, Mártonffy Bandika, Szendrei Ferenc, Hanvay Erzsébet, Lajtár Rózsika, Takács Lajos, Márton Ari és Luci, Révay

Jancsi, Kelemen Ilonka és Kornél, Jakab Imre, Weisz Frida, Illyés Palkó, Demeter Jucika és Ákos, Vágó Erzs, Schwarcz Irén, Kovács Anna, Vogel Jóska, Haurik Magda, Márton Ári és Laci, Jakabovits Margit és Dezső, Krisár Ella és Aladár.

A megfejtők közt nyolc könyvet sorsoltunk ki. Tökmag király ő felsége Elek nagyapó kalapjából a következők nevét húzta ki: Márton Ári és Laci, Arad, Révay Jancsi, Máramarossziget, Killner Jucika és Gyuszi, Belényes, Káron Nusika, Szilágynagyfalú, Molnár Beátrix, Darót, Glück Bözsi, Karánsebes, György Lacika, Balavásár, Lajtár Rózsika, Kolozsvár.

A művészi kézimunka ujságja, a legmodernebb iparművészet mintaképeit hozza hónapról-hónapra a *Stickereien und Spitzen* című iparművészeti lap. Negyedévi előfizetési díja 162 lei és a pénz előzetes beküldése ellenében szállítja a CIMBORA kiadóhivatala.

E hirdetésre figyelmeztessétek édes Anyátokat!

Nagyságos Asszonyom,

divatlap kell a háznál, kézimunka ujság ugyszintén, szabás minta nélkülözhetetlen. Olesó, de jó és megbízható divat és kézimunkaujságokat ajánlunk:

FRAUEN-FLEISS. Németország legelterjedtebb kézimunkaujságja. Megjelenik havonta. Félévi díja: 185.— lei.

TUNDERUJJAK. Budapesti kézimunkaujság. Megjelenik havonta. Félévi díja 300.— lei.

STICKEREIN UND SPITZEN. A művészi kézimunka és lakásberendezés lapja. Megjelenik havonta. Félévi díja: 397.— lei.

ILLUSTRIERTE WAESCHE UND HANDARBEITSZEITUNG. Praktikus fehérnemű és kézimunkaujság. Megjelenik havonta, félévi előfizetési díja: 161.— lei.

MODE UND WAESCHE. Női divaton felül fehérnemű modelleket is tartalmaz. Megjelenik havonta. Félévi előfizetési díja: 161.— lei.

NEUE MODEN. Színes képekkel tarkított pompás divatlap. A legelőkelőbb szalonok használhatják. Megjelenik havonta. Félévi előfizetési díja: 269.— lei.

DER BAZAR. Európaszerte ismert művészi divatlap. Megjelenik két hetenként. Félévi díja: 420.— lei.

DIE ELEGANTE MODE. Ötletes modelleket tartalmazó gyönyörű kiállítású divatlap. Megjelenik kéthetenként, félévi díja: 368.— lei.

DIE ELEGANTE WELT. Pazar kiállítású, a legdrágább divatlapokkal vetekedő divatlap. Megjelenik kéthetenként, negyedévi díja: 300.— lei.

E lapok bármelyikét a fenti árak mellett a pénz előzetes beküldése ellenében csak az esetben szállítjuk, ha Ön hivatkozik arra, hogy e hirdetésünket a Cimborában olvasta.

Rendeléséhez nem kell külön levelet írni. Használja fel rendeléséhez a póstaútvány szelvényét. Az előfizetések az alábbi címre küldendők:

P A X
ujság, könyv és szaklap terjesztő
vállalat
Satu-Mare.

FEJTÖRŐ:

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a rejtvények megjelenését követő hónap 10-ik napja.

PÖTLÓREJTVÉNY.

Beküldte: Veres István és Pál.

ó
ombor
telka
ándor
ál
ván
ár
ura
arju
ron
uszi

Egy híres magyar király neve.

SZAMREJTVÉNY.

Beküldte: Guttmann Kató.

14, 25, 6, 4, 18, 26: Világváros.
1, 13, 14, 15, 16: Hideg ellentéte.
9, 11, 22: Nemzet.
23, 7: Varróeszköz.
24, 5, 6, 13, 12, 7: Hangszer.
17, 21, 10, 20: Egyik kezünk.
13, 11, A rossz ellentéte.
2, 3, 16: Ruhadarab.
8, 2: Személy névmás.
1-26: Közmondás.

CIMBORA

KÉPES GYERMEKLAP

Szerkesztősége: Fatańi Mici (Kisbaczon) u. p. Batańi-Mari (Nagybaczon) jud. Treiscaune (Háromszék megye). E címre küldendők a Cimborára részére szánt kéziratok, az Elek nagyapóhoz írott levelek és rejtvény megfejtések.

Kiadóhivatala: Satu-Mare (Szatmár) Str. Reg. Carol (József főh.u.) 12. A kiadóhivatalhoz küldendők a lap előfizetési bejelentései, díjai, könyvrendelések és mindennemű a lap küldését, megszüntetését célzó közlemény

Előfizetési ára félévenként:

Romániában: 200 lej.
Csehszlovákiában: 40 korona
Magyarországon: 6 pengő.
Jugoszláviában: 100 dinár.

A CIMBORA INGYEN KÖNYVAJÁNDÉKA!

A magyar ifjusági irodalom
válogatott műveit teljesen ingyen osztjuk szét
a Cimbora előfizetői között

Az 1929. esztendővel a Cimbora nyolcadik évfolyamába lép. Lapunk nyolcesztendőös fennállását ezáltal külön akarjuk megünnepelni és a nyolcadik évet azzal kezdjük, hogy kis előfizetőinknek igen nagy örömet készítsünk elő. Ha visszatekintünk az elmúlt hét esztendőre, örömmel tölt el bennünket az a tudat, hogy munkánk nem volt hiábavaló: sikerült magunk köré gyűjteni az utódállamban gyermekek nagy seregét, úgy hogy ma már mintegy ötezer gyermek gyülekezik, a legnagyobb magyar mesemondó, Benedek Elek és a Cimbora zászlaja köré.

Célunk tehát az, hogy kis előfizetőink őszinte szeretetét, ragaszkodását a nyolcadik év küszöbén megháláljuk, míg célkitűzésünk a jövő esztendőre is az eldigi maradjon: minél szebbet, jobbat, hasznosabbat akarunk Nektek továbbra is a Cimbora hasábjain nyújtani és szeretnénk még szorosabbá tenni azt a meleg viszonyt, mely Benneteket előfizetőinkkel összefűz. Egy nagy budapesti könyvkiadó cég előzékenységeinek köszönhetjük, hogy az új esztendő küszöbén a Cimbora-n kívül, mely a jövőben is gazdag tartalommal, szép képekkel köszönt majd be hozzátok minden tizedik napon, olyan ajándékban részesíthetünk Benneteket, amely értékben, tartalomban a legnagyobb öröm és meglepetés lesz számotokra!

Nagytömegű ifjusági könyvet szereztünk be, melyeket teljesen díjtanul, csupán egy jelentéktelen postai és csomagolási költség megtérítése ellenében adunk minden előfizetőnknek, aki a Cimbora-ra 1929. január elsejétől kezdődőleg egy egész évre vagy félére előfizet.

Az ajándékkönyv-csoportokkal és azok tartalmával csak a december 31.-iki számunkban ismertettünk meg Benneteket, azonban addig is közöljük, hogy minden előfizetőnknek, aki a Cimbora-ra 1929. január elsejétől egy egész évre előfizet

5 pompásan kiállított, színeskötésű könyvet adunk, kartondobozban.

A félévre előfizetők ugyancsak részesülnek az ingyen ajándékunkban és részünkre

2 kötet, színes kötésű, értékes ifjusági művet adunk

és ezért semmi mást nem kérünk, minthogy előfizetési díjaitokat egy meghatározott időpontig küldjétek be hozzánk. Ezen felül kérjük még a postai és csomagolási költség megtérítését, amely azonban rendkívül csekély, mindössze néhány lejt tesz ki.

Természetesen az ingyen ajándékkönyvet nemcsak erdélyi, hanem csehszlovákiai, magyarországi és jugoszláviai előfizetőinknek is készséggel adjuk, ha az országuk pénzében meghatározott egész vagy félévi előfizetési díjat hozzánk a megfelelő időpontban eljuttatják, s a postaköltséget beküldik.

Azt hisszük, hogy mindnyájan értékelni fogjátok ezt a pompás és egyedülálló ajándékot és örömmel ragadjátok majd meg ezt a rendkívüli alkalmat, amikor minden külön anyagi megerőltetés nélkül egy sorozat értékes könyvvel gazdagíthatjátok könyvtárotokat!

Mint mondtuk a könyvek címét, valamint a részletes feltételeket jövő számunkban ugyanezen helyen közöljük majd és örülni fogunk, ha ajándékunkat mely ismételjük rendkívül értékes és páratlan ajándék, a Cimbora minden előfizetője igénybe veszi.

Szeretettel köszönt Benneteket

a CIMBORA kiadóhivatala.